

Arrest

nr. 288 101 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 277 220 van 8 september 2022 waarbij het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend van 12 september 2022.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORRE, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE MAERTELAERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 april 2022 België binnen en dient op 4 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 10 maart 2022 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 6 mei 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die op 18 mei 2022 in toepassing van artikel 18.1, b, van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-Verordening) instemmen met het verzoek om terugname. Zij verzoeken hierbij verzoeker over te dragen via de luchthaven van Wenen.

1.2. Op 1 juni 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 14 juni 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [...]
voornaam: [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: A.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S. Z., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben bood zich op 04.04.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 04.04.2022. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Oostenrijk op 10.03.2022.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 04.05.2022. Betrokkene verklaarde dat hij sinds negen maanden religieus gehuwd is met S. L., zij is 19 of 20 jaar oud, heeft de Afghaanse nationaliteit en verblijft momenteel in Kunar in Afghanistan. Betrokkene verklaarde dat hij geen kinderen heeft. Hij stelde dat hij een broer heeft die in Antwerpen woont, S. N., geboren [...] (OV nr. [...]). Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud zijn originele taskara voorleggen met nummer [...]. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort achterliet in Afghanistan.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer acht of negen maanden geleden heeft verlaten omwille van problemen met de taliban. Hij trok te voet en per auto naar Iran. Betrokkene verbleef ongeveer een week in Iran en trok vervolgens te voet en per auto naar Turkije. Betrokkene verbleef er ongeveer anderhalve maand tot twee maanden. Betrokkene stak te voet de grens met Griekenland over en verbleef er ongeveer een maand. Hij trok verder te voet en per auto naar Servië, hij verklaarde dat hij er ongeveer drie tot drie en een halve maand verbleef. Betrokkene verliet Servië te voet en per auto en trok via Hongarije naar Oostenrijk. Hij verklaarde dat hij ongeveer 20 dagen in Oostenrijk verbleef. Betrokken stelde dat hij er zijn vingerafdrukken gaf maar dat hij niet wist met welk doen deze vingerafdrukken werden genomen. Hij stelde verder dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat hij naar zijn broer in België wilde reizen. Betrokkene verliet Oostenrijk per trein en reisde via Zwitserland naar Frankrijk waar hij ongeveer een maand verbleef.

Hij verklaarde dat hij uiteindelijk met een auto naar België reisde op de eerste of tweede dag van de ramadan. Betrokkene stelde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Hongarije.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam om bij zijn broer te zijn die hier verblijft. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn broer in België woont, hij stelde dat hij niet weet waarom zijn vingerafdrukken in Oostenrijk werden genomen. Betrokkene stelde dat hij in Oostenrijk in quarantaine moest en niet buiten mocht. Hij stelde dat hij wel een slaapplek en eten kreeg. Hij wilde er echter niet blijven.

Op 09.05.2022 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Oostenrijkse instanties. Zij stemden op 18.05.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende

lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Oostenrijkse instanties stemden op 18.05.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Oostenrijkse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 18.05.2022 hebben de Oostenrijkse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Oostenrijk. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Oostenrijkse grondgebied.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat zijn broer in Antwerpen woont. We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn broer. Indien betrokkene zou willen verwijzen naar de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Oostenrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat we niet beschikken over concrete elementen die een afhankelijkheidsrelatie tussen beide broers aantonen. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene stelde dat hij zijn vingerafdrukken gaf in Oostenrijk maar dat hij niet weet met welke bedoeling dit was. Hij verklaarde dat hij echter nooit een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk. We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor deze lidstaat opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Oostenrijk.

De situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2019 update", laatste update op 25.04.2022, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 56).

Het rapport vermeldt dat een verzoeker heeft in Oostenrijk recht op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf ze hun verzoek hebben ingediend tot er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De Basic care agreement legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning, het gaat onder meer om: opvang, eten, gezondheidszorgen, zakgeld, kleding, schoolbenodigdheden, enz. (AIDA p.88)

Er wordt in het rapport vermeld dat de condities in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen steeds verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 106).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. (AIDA-rapport p.114).

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens, overgemaakt door de partijen naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 18 september 2022 werd overgedragen aan Oostenrijk.

Het feit dat de verzoekende partij reeds werd overgedragen aan Oostenrijk, heeft op zich geen invloed op het belang bij het aanvechten van het overdrachtsbesluit.

Artikel 29.3, van de Dublin III-Verordening bepaalt immers:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

Artikel 30.2, van de Dublin III-Verordening bepaalt verder:

“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”

Bijgevolg geeft een loutere overdracht op zich geen aanleiding tot het in vraag stellen van het belang bij de beslissing tot weigering van verblijf. De bestreden beslissing bevat naast de weigering nog een tweede component, met name een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts een maal worden uitgevoerd. Uit het gegeven dat verzoeker werd overgedragen aan Oostenrijk volgt dat de bestreden beslissing, wat de bevelscomponent, thans zonder voorwerp is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van de artikelen 3 juncto 13 van het EVRM, schending van artikelen 4, 5, 17 en 18, 23, 26 en 27 van de Dublin III-verordening, schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van het Unierecht, en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsprincipe als beginselen van behoorlijk bestuur

De motieven van de bestreden beslissing zijn bijzonder verwarrend en onvolledig.

Ten eerste, verwerende partij motiveert dat verzoeker in Oostenrijk een verzoek tot internationale bescherming zou ingediend hebben op 10 maart 2022, voor hij naar België is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verwerende partij aan Oostenrijkde terugname heeft verzocht op grond van artikel 18.1(b) van de Dublin III Verordening en ook stelt ‘As the applicant declared that he has not left the territory of the Member States since his international protection application in Austria and taking into account that no elements indicate that he did so, Belgium assumes that Austria is responsible to take back the applicant pursuant to art 18.1.b of the Council Regulation 604/2013.’

Verwerende partij verwijst daarbij enkel naar artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening, hetgeen de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat aanduidt.

Echter, nergens valt te lezen op welke wettelijke bepaling van de Dublin III Verordening verwerende partij zich baseert om te besluiten dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is. Zij slaagt als het ware een stap over.

Het lijkt erop dat verwerende partij haar verzoek tot terugname lijkt te stelen op artikel 3.2 van de Verordening. Dit kan echter niet geverifieerd worden.

Artikel 3.2 van de Verordening wijst als verantwoordelijke lidstaat aan, die lidstaat waar het verzoek voor het eerst werd ingediend en vertrekt vanuit de vaststelling dat er op grond van de criteria in de verordening geen verantwoordelijke lidstaat kan aangewezen worden: “Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Verwerende partij meent op dat moment dus duidelijk dat er op basis van de criteria in de verordening geen enkele lidstaat kan aangewezen worden die verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van verzoekers verzoek tot internationale bescherming, en baseert zich op een asielaanvraag die door verzoeker in Oostenrijk zou ingediend zijn (blijkens de EURODAC-treffer).

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat Oostenrijk zou ingestemd hebben met het verzoek tot terugname op grond van artikel 18(1)b van de Verordening.

Er zijn maar twee opties voor de toepassing van de Dublin III Verordening, of er is een lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het VIB op grond van hoofdstuk III van de Verordening, hetgeen voorziet in de criteria voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, of er is een lidstaat verantwoordelijk op grond van artikel 3.2 van de Verordening.

Verwerende partij motiveert dan ook niet op grond van welk criterium van de Verordening artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening van toepassing zou zijn.

Artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening heeft het dan wel over ‘de verantwoordelijke lidstaat’, verzoeker heeft er het raden naar op grond van welke bepaling in de verordening dit Oostenrijk zou zijn. Verwerende partij volhardt in de bestreden beslissing immers dat verzoeker een VIB zou hebben ingediend in Oostenrijk.

Verwerende partij heeft het consequent over een terugnameverzoek, in de zin van artikel 23 e.v. van de Dublin III Verordening, dat gericht werd aan Oostenrijk, en motiveert ook dat Oostenrijk met een terugname heeft ingestemd.

Verwerende motiveert dan ook niet op grond van welk criterium onder hoofdstuk III van de Verordening Oostenrijk dan wel verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van verzoekers VIB, dan wel dat bij gebreke daarvan Oostenrijk als verantwoordelijke lidstaat aangemerkt moet worden op grond van artikel 3.2 Dublin III Verordening. Verwerende partij verzaakt aan het aanduiden van de wettelijke bepaling waarop haar beslissing stoelt dat Oostenrijk als verantwoordelijke lidstaat aangemerkt moet worden.

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing volhardt dat het om een terugnameverzoek gaat en dat Oostenrijk de terugname aanvaard heeft draagt niet bij tot de begrijpbaarheid van de motivering, de transparantie, de voorspelbaarheid en rechtszekerheid.

Artikel 4 van de Dublin III Verordening waarborgt nochtans een recht op informatie in hoofde van verzoeker:

“ Artikel 4

Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere

lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;

b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;"

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming die onder het toepassingsgebied van de Dublin III Verordening valt, recht heeft op de algemene informatie omtrent de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat en de gevolgen hiervan, kan a fortiori besloten worden dat wanneer een verantwoordelijke lidstaat bepaald wordt door de lidstaat waar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend (in casu België) diezelfde verzoeker meedeelt op grond van welke bepaling die verantwoordelijke lidstaat werd bepaald.

Er werd geen geldig verzoek tot terugname gericht aan de Oostenrijkse autoriteiten en de termijn om een geldig verzoek tot terugname te richten aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van artikel 23(2) van de Dublin III Verordening is dan ook verstreken. België is de verantwoordelijke lidstaat geworden ingevolge artikel 23(3) van de Dublin III Verordening.

Ten tweede, zoals eerder gesteld heeft verwerende partij, noch in het verzoek tot terugname aan Oostenrijk, noch ten opzichte van verzoeker, aangegeven op grond van welk criterium Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat werd geacht.

Het is essentieel dat verzoeker correct geïnformeerd wordt over welk verantwoordelijkheids criterium gehanteerd wordt zodat kan worden nagegaan of Oostenrijk effectief de verantwoordelijke lidstaat is of niet:

"45 Wat die ontwikkeling betreft, moet eraan worden herinnerd dat de Uniewetgever in het kader van die verordening niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren over de verantwoordelijkheids criteria en hun de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan deze criteria op juiste wijze kunnen worden toegepast, alsmede door hun een recht te verlenen op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit dat na de procedure eventueel wordt genomen (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punten 47-51)" HvJ, 26 juli 2017, Mengesteab C-670/16, eigen onderlijning

Uit het arrest Ghezelbash blijkt haarfijn hoe essentieel het is dat 1) de over- of terugname gebaseerd wordt op het correcte verantwoordelijkheids criterium, 2) dat de toepassing van dit criterium wordt opgenomen in de motivering zodat 3) de correctheid hiervan kan worden betwist in hoger beroep:

"41 Uit de algemene opzet van verordening nr. 604/2013 volgt dat deze regeling hoofdzakelijk berust op het volgen van een procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, welke wordt aangewezen op basis van de criteria in hoofdstuk III van deze verordening.

42 Zo heeft verordening nr. 604/2013, volgens de overwegingen 4, 5 en 40 ervan, tot doel een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen op basis van objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Met name uit artikel 3, lid 1, en artikel 7, lid 1, van deze verordening vloeit voort dat de verantwoordelijke lidstaat in beginsel de lidstaat is die op basis van de in hoofdstuk III van deze verordening geformuleerde criteria wordt aangewezen. Hoofdstuk IV ervan noemt overigens nauwkeurig de situaties waarin een lidstaat in afwijking van deze criteria kan worden beschouwd verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van een asielverzoek.

43 Dat de procedure voor de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, aan de hand van de in hoofdstuk III van verordening nr. 604/2013 geformuleerde criteria, bij de toepassing van deze verordening centraal staat, wordt bevestigd door het feit dat volgens artikel 21, lid 1, ervan de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, een andere lidstaat slechts om overname kan verzoeken indien de eerste van deze lidstaten van mening is dat de tweede verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek. Voorts moet het verzoek tot overname ingevolge artikel 21, lid 3, van die verordening worden gestaafd met elementen aan de hand waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van

deze verordening verantwoordelijk is. Ook blijkt uit artikel 22 van verordening nr. 604/2013 dat het op een dergelijk verzoek te geven antwoord moet berusten op een onderzoek van de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen aan de hand waarvan de criteria van hoofdstuk III van deze verordening kunnen worden toegepast.

44 Bijgevolg moet de verwijzing in overweging 19 van verordening nr. 604/2013 naar de toepassing van deze verordening in het kader van het in artikel 27, lid 1, ervan bedoelde rechtsmiddel tegen het overdrachtsbesluit, aldus worden begrepen dat deze met name ziet op de toetsing van de juiste toepassing van de in hoofdstuk III van deze verordening genoemde criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, daaronder begrepen het in artikel 12 van die verordening genoemde verantwoordelijkheids criterium.” HvJ, 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, pnt 41-44

Waar het in het arrest Gezelbash een overnameverzoek betrof, geldt de argumentatie eveneens mutatis mutandis voor een terugnameverzoek, zoals in casu het geval is.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, bepaalt het volgende: “§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3.”

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is opgenomen onder Titel III, hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende – bij de voormelde wet van 24 februari 2017 gewijzigde – opschrift draagt: “Recht om te worden gehoord, motivering en kennisgeving van de administratieve beslissingen en beroepen.”

Uit de parlementaire voorbereiding met betrekking tot de voormelde wetswijziging wordt gesteld dat de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet “ertoe (strekken) sommige procedurele waarborgen die aan de vreemdelingen zijn toegekend, te verduidelijken. Het is om die reden dat het opschrift van titel III en zijn hoofdstuk I is aangepast.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 43).

Er wordt tevens verwezen naar het arrest Boudjlida waarin, zoals hoger reeds toegelicht, het Hof uitlegt dat de verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, het uitvloeisel vormt van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. Het is zodoende duidelijk dat de wetgever, met de wijziging van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voor ogen heeft gehad om in de Belgische rechtsorde een weerspiegeling op te nemen van het Unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat onder meer de verplichting omvat om de beslissingen te motiveren. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een nationaalrechtelijke bepaling die het bestuur ertoe verplicht om dergelijke individuele beslissingen met redenen te omkleeden en om de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen te vermelden.

Het is een algemeen in de rechtspraak en in de rechtsleer erkend principe dat formeel motiveren een geschrift vereist en dat dus een ongeschreven of impliciete beslissing geen schending kan uitmaken van de formele motiveringsplicht (RvS 12 januari 1993, nr. 41.567, JT 1993, 474, noot D. Lagasse; RvS 13 augustus 2015, nr. 232.042; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 30 juni 2016, nr. 235.278).

Indien het bestuur uitvoering geeft aan het Unierecht, quod in casu, dan staat dit er echter niet aan in de weg dat in overeenstemming met de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, deze Belgische interne norm betreffende de verplichting tot formele motivering conform het Unierecht moet worden uitgelegd. Bijgevolg moet ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden ingevuld conform de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, de grondrechten die worden beschermd door het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie G. DEBERSAQUES en M. RYCKASEYS, “Vreemdelingenrecht”, in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2013, 439).

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, de transparantieplicht en de plicht om verzoeker voldoende procedurele waarborgen te bieden door niet te vermelden op grond van welk criterium van de Dublin III Verordening zij meent dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat zou zijn.

Artikel 27 van de Verordening moet “zo worden uitgelegd dat zij de verzoeker om internationale bescherming effectieve rechterlijke bescherming biedt, met name door te waarborgen dat hij een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit kan instellen dat betrekking kan hebben op het onderzoek van de toepassing van die verordening, waaronder de eerbiediging van de procedurele waarborgen waarin die verordening voorziet (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punt 22).” HvJ, 26 juli 2017, Mengesteab C-670/16, pnt 48.

Ten derde heeft verzoeker verzet geuit tegen zijn overdracht naar Oostenrijk omdat zijn broer in België woont (zie verklaringen administratief dossier). Verzoekers broer is de heer S. Z. geboren [...] (OV [...]) en van Afghaanse nationaliteit met onbeperkt verblijfsrecht in België (stuk 3). Verzoeker woont in bij zijn broer in Antwerpen sinds zijn aankomst in België [...] te 2060 Antwerpen).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 EVRM waarborgt aan elke persoon dat hij of zij een gezinsleven moet kunnen uitoefenen. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, §150).

Of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is dus een feitenkwestie en hangt af van het geheel van de omstandigheden.

Zo kan er sprake zijn van een gezinsleven tussen ouders en hun volwassen kinderen in uitzonderlijke omstandigheden. Het EHRM oordeelt dat er sprake is van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM indien er bijkomende factoren van afhankelijkheid worden aangetoond. (EHRM, Kwakye-Nti en Dufie v. Nederland, 7 november 2000).

In casu wenst verzoeker bij zijn broer te blijven. Beiden hebben hun land voor herkomst (Afghanistan) moeten ontvluchten. Tot aan hun vlucht waren verzoeker en zijn broer uiterst hecht met elkaar. Sinds hun vertrek tot vandaag hebben ze altijd erg intensief contact gehouden.

In elk geval nopen de omstandigheden waarin verzoeker samenleeft met zijn broer tot een toepassing van artikel 17 Dublin III Verordening.

Overweging 8 van Richtlijn inzake het recht op gezinshereniging (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003) erkent tevens in die zin dat “de situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging”.

De recente rechtspraak van het EHRM gebiedt dan ook heel duidelijk een andere soort beoordeling van aanvragen gezinshereniging, indien het familieleden van vluchtelingen betreft.

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland,⁹⁷ zoals in casu het geval was tot verzoeker zelf ook Afghanistan kon en moest ontvluchten en tot in België trok om bij zijn broer te zijn.

De rechtspraak van het EHRM bepaalt tevens dat de vraag naar het bestaan van een gezinsleven in eerste instantie een feitenkwestie is, het zijn dus in eerste instantie de feitelijk bestaande gezinsbanden die in acht moeten worden genomen⁵. UNHCR bepaalt dat een brede definitie van ‘gezin’ moet worden gehanteerd wanneer dit volgt uit de situatie en de omstandigheden die de gedwongen vlucht hebben meegebracht.⁶

In die zin bepaalt het UNHCR in zijn antwoord op het Groenboek over gezinshereniging dat:

*“the strict interpretation of the family definition [...] is a cause for concern where it does not take into account the particular situation of refugee families including cases where non-biological children, nieces and nephews have become part of the family as a consequence of persecution or forced displacement.”
“Besides the notion of the nuclear family, UNHCR stresses that the element of dependency among family members, physical and financial, as well as psychological and emotional, should find its appropriate weight in the final determination” 7*

Gezien de precaire en gevaarlijke levensomstandigheden in Afghanistan, is verzoeker aangewezen op de nabijheid van zijn familie.

De overdracht van verzoeker naar Oostenrijk, brengt daarom onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM mee.

Ten vierde moet er opgemerkt worden dat er recent verschillende bronnen gewag maken van het risico op pushbacks of ketting-refoulement in hoofde van Oostenrijk.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en de verklaringen heeft ook verzoeker de landen Hongarije en Servië doorkruist alvorens Oostenrijk binnen te komen. Hij loopt dan ook het risico op ketting-refoulement vanuit Oostenrijk naar een van de Balkan landen mocht hij terug gestuurd worden. Dit werd door verwerende partij niet effectief onderzocht.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat de Oostenrijkse instanties op grond van artikel 18(1)b instemden met het terugnameverzoek, om te besluiten dat verzoekers verzoek om internationale bescherming nog hangende zou zijn in Oostenrijk, waardoor hij niet aan ketting-refoulement onderworpen zou worden.

Echter, dit is een blote bewering die op geen enkel onderzoek of verificatie steunt. Verwerende partij heeft dit niet geverifieerd bij de Oostenrijkse instanties. Meer nog, verder in de beslissing gaat verwerende partij zelf zo ver om te stellen “de betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen of zijn hangend verzoek kunnen hervatten.”, hetgeen duidelijk aantoont dat verwerende partij niet weet hoe het in feite gesteld is met het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in Oostenrijk.

ECRE stelt in een recent artikel het risico op ketting-refoulement vanuit Oostenrijk naar een van de Balkan-landen (dewelke berucht zijn om hun pushbacks) aan de kaak:

*“Austria: Chain Pushbacks to Bosnia Amid Growing Evidence of Widespread Abuse in the Balkans
Amid mounting evidence of widespread and severe violations along the Balkan route, Austrian police have reportedly been involved in several cases of pushbacks to Slovenia followed by chain pushbacks to Bosnia. A complaint has been filed against Austrian police but authorities deny that the people involved requested asylum prior to expulsion.*

According to reports from media and the NGOs, Austrian police in two incidents in September expelled groups of people across the border to Slovenia despite their requests for asylum. In the first incident from 5 September reported by No Name Kitchen and documented by the Border Violence Monitoring Network (BVMN), five men from Syria, Tunisia, and Morocco were detained in the village of Laafeld and subsequently pushed back through Slovenia and Croatia to Bosnia, suffering humiliations at the hands of police along the way, lacking translation and denied their right to apply for asylum.

The second incident from 28 September documented by ECRE member asylkoordination österreich involved seven Moroccans who were picked up by Austrian police in a corn field near the village of Halbenrain. While police acknowledge that they were registered and handed over to Slovenian officials, the Interior Ministry denies that they had expressed the will to apply for asylum prior to being expelled. Lawyer Clemens Lahner, representing one of the expelled in complaint against Austrian police points out that every refugee is aware that they have to request asylum and his client explains that he did so several times in English and French. Spokesperson and asylum expert at asylkoordination österreich, Lukas Gahleitner-Gertz stated: “Our documentation of cases indicate that the government is well aware of the push-back route starting at the Southern border of Austria going down to Bosnia.

The government's denial about the asylum requests is not credible and also contradicts its own argumentation about Austria being a main country of destination for refugees."

In their Monthly Snapshot of Bosnia and Herzegovina for October, Danish Refugee Council (DRC) – an ECRE member – states that out of 1,934 persons reporting pushbacks to BiH in October 2020, 26 were expelled from Slovenia, through Croatia, to BiH. 7 were exposed to violence in Croatia where extreme violations including savage beatings, sexual abuse and robbery by police is well documented.

Widespread and often violent pushbacks have been documented from across the Balkans, Greece, the Mediterranean, the Spanish enclaves and a new report by Refugee Rights Europe (RRE) and the End Pushbacks Partnership (EPP) compiling detailed evidence by country and region demonstrates: "that illegal and violent pushbacks, at the EU's internal and external land and sea borders, increasingly constitute a systematic Europe-wide approach to migration governance. The evidence highlights an uncomfortable truth: the Europe in which we now live is a place where displaced individuals are forcibly marked with red crosses when they attempt to access EU territory, where individuals in distress at sea are attacked and fired at by EU coast guards in broad daylight, and where people fleeing war torn countries are shot dead when attempting to cross EU borders".

Op 1 juli 2021 werd ook door de Oostenrijkse rechter erkend dat Oostenrijk zich schuldig had gemaakt aan de refoulement van een verzoeker om internationale bescherming aan de grens met Slovenië.

Het betrof een verzoeker om internationale bescherming die via Bosnië reisde en Oostenrijk binnenkwam via de grens met Slovenië waar hij asiel aanvraagde. Echter, de grenspolitie verplichtte de verzoeker terug te keren naar Bosnië/Slovenië zonder zijn verzoek om internationale bescherming in acht te nemen. Dit werd illegaal en inhumain bevonden door de Regionale administratieve rechtbank van Steiermark (in Zuidoost-Oostenrijk), alsook dat deze pushbacks en daden van refoulement systematisch zijn in Oostenrijk. In het arrest lezen we onder andere:

"The complaint of November 5, 2020 essentially states that the complainant was found on Austrian territory without a travel document near the Austrian-Slovenian border and was consequently arrested. He alleges that he had used the English and French words for "asylum" vis-à-vis various officers of the public security service and had thus sufficiently indicated that he required protection from persecution. No procedure had been initiated to examine the application for asylum, but the complainant had been deported to Slovenia only a few hours after entering the

country. The refoulement had therefore been unlawful, as the complainant had been granted de facto protection against deportation pursuant section 12 of the Asylum Act.

The complainant had behaved calmly and cooperatively during the entire police action and had complied with the instructions of the police officers. There was no reason to believe that the complainant was dangerous and therefore no reason to ask the complainant to undress completely and to search the complainant's unclothed body.

The complainant had been subjected to inhuman and degrading treatment pursuant to section 3 of the ECHR and of his right to respect for private life under Article 8 of the ECHR by the search of his unclothed body. It was requested that the rejection of the complainant as well as the search of the unclothed body of the complainant be declared unlawful and that the legal entity be ordered to pay the costs of the proceedings in accordance with the Ordinance on the Compensation of Expenses as well as the costs for the submission fee."

ECRE tweette over dit arrest het volgende: "Groundbreaking legal decision in Austria: Court finds #Pushbacks are illegal and applied in a "methodical manner".

Ook volgens de NGO Transform! Europe, die hieromtrent vinger aan de pols houdt, is dit allesbehalve een alleenstaand geval, maar is Oostenrijk wezenlijk medeplichtig aan de omstreden pushbacks en daden van refoulement die door de Balkan-landen gepleegd worden:

"Shining light on invisible police practices

It is next to impossible to get exact information on these illegal practices as, on the one hand, the police department consistently denies that those concerned asked for asylum, and, on the other hand, Austria is one of the last EU countries without a full-fledged freedom of information act.

Parliamentary inquiries can shed some light, but even then information is sparse as some cases are simply 'not counted' and therefore no records are available. Bringing test cases to trial is therefore an essential tool of human-rights supporters and activists opposing illegal and inhumane police practices at the border. In 2016, after mass pushbacks at the Austrian-Slovenian border near the city of Spielfeld in the course of the final weeks of what was then called the 'Balkan Corridor', a whole series of cases was brought before the same court; the same judge who now dealt with Ayoub's case, also ruled in favour of the plaintiffs in the majority of cases after days of hearings that helped document practices in the so-called 'black box' of Spielfeld.

At the beginning of 2021, the Ministry of Interior Affairs, in reply to a parliamentary inquiry, specified that in 2020 Austria had denied entry from Slovenia to 494 persons while 547 persons were sent back to Hungary. While no breakdown of circumstances was provided, among these persons were citizens of Afghanistan, Iran, Iraq, Pakistan, and Syria. It seems, to say the very least, doubtful that none of them would have asked for asylum.

Austria as a key player on the Balkan Circuit

While border violence at the external border between Croatia and Bosnia has received much international attention, Austria's role is far less known. In fact, Austria has long been a prominent proponent of a rigorous anti-migration policy promoting the ever greater fortification of 'Fortress Europe', for example by creating the EU Platform Against Illegal Migration announced at a conference in July 2020,

continuously militarising its own borders including through the purchase of hightech drones, and exporting its model throughout the region. At present, Austrian police units are present in at least seven countries along the Balkan circuit, based on bilateral agreements or as part of Frontex missions. We refer to circuit rather than route because this term highlights that

"together with people, securitarian practices are circulating, ranging from learning how to directly prevent movement to developing and implementing various deterrence techniques. The circulation of the humanitarian regime organisations is not a new phenomenon; even before the inclusion of WB [Western Balkan] states into the European border regime, its concepts and practices were introduced to (future) practitioners through various trainings." (Peović Vuković 2017, 174)."

Ook het AIDA rapport bericht hierover (AIDA Rapport p.21 zie administratief dossier). Als gevolg van de praktijk van illegale pushbacks, werd zelfs een "push-back alarm" uitgevonden:

"In November 2020, a complaint was filed by a Moroccan national living in Bosnia against measures of the Austrian police in Styria. Despite having asked for asylum in September after crossing the green border from Slovenia to Austria along with a group of other asylum seekers, he was handed over to the Slovenian police who also ignored his claim. He was subsequently returned to Croatia and pushed-back to Bosnia. 24 The Ministry of Interior denied the fact that a request for asylum had been made, including for another case involving a Syrian national, as a result of which the concerned persons were handed over to Slovenian Police based on a readmission agreement. In 2020, 514 persons from 48 different countries were handed over to Slovenian authorities based on this ad hoc agreement. 25 As a response to the allegations of illegal push backs taking place at the Southern border to Slovenia and the fact that the number of persons affected by readmissions to Slovenia has almost doubled from 81 to 176 in 2020, 26 the initiative "Push back alarm" was founded by activists. Similar to "Alarm phone", the initiative offers a phone number where persons that crossed the border can request a follow up with the police and ask whether their asylum application is being accepted. 27 According to the AIDA report on Slovenia, persons who have been summarily returned back from Austria to Slovenia in 2020 were mostly expelled to Croatia by the Slovenian authorities. Hungarian police reports further mention that Austria sent 5 persons to Hungary on 23 December 2020, 28 and 3 persons on January 2021. 29 These individuals were subsequently pushed back to Serbia. There is no verified information about whether the Syrian and Afghan nationals have requested asylum in Austria." (AIDA Rapport Oostenrijk, p.21, administratief dossier)

Verzoeker vreest dat hij aan ketting-refoulement zal onderworpen worden in Oostenrijk, zonder dat hij dit zal kunnen aanvechten door middel van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III Verordening en zonder dat zijn grieven tegen een eventuele pushback naar Bosnië (of eventueel Slovenië of Servië) aan een nauwgezet onderzoek zouden onderworpen worden zoals artikel 3 en 13 van het EVRM vereisen."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van verzoeker die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt, nu vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker in Oostenrijk reeds op 10 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, de Oostenrijkse instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublin-verhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Oostenrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker kan niet op redelijke wijze aanvoeren dat hij de redenen niet zou kennen waarom de gemachtigde oordeelt dat toepassing gemaakt kan worden van de Dublin III-Verordening teneinde verzoeker over te dragen aan Oostenrijk. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het door verweerder aan de Oostenrijkse autoriteiten gerichte terugnameverzoek werd door hen aanvaard op grond van artikel 18.1 (b), van de Dublin III-Verordening. Verweerder baseert de bestreden beslissing enerzijds op artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en anderzijds op artikel 18.1 (b), van de Dublin III-Verordening. Volgens verzoeker volstaat dit niet en had verweerder ook moeten verwijzen naar een van de artikelen uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is als juridische grondslag. Verzoeker meent bijgevolg niet in staat te zijn de juridische bepaling die de beslissing staft te begrijpen, de toepassing ervan na te gaan en de beslissing nuttig aan te vechten.

Verzoeker betwist niet dat de onderhavige zaak een terugnameprocedure betreft in het kader van de Dublin III-Verordening. De kernvraag is of de criteria uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening in deze terugnameprocedures dienen te worden toegepast. In zijn arrest van 2 april 2019 (HvJ 2 april 2019, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie t. H. en R.*, nrs C-582/17 en C-583/17 (GK)) oordeelde het Hof van Justitie hieromtrent als volgt:

“ 55 In het kader van de overnameprocedure voorziet artikel 21, lid 1, van die verordening slechts in de mogelijkheid voor de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, om een andere lidstaat te verzoeken een verzoeker over te nemen wanneer eerstbedoelde lidstaat van mening is dat de tweede lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek”, waarbij deze lidstaat in beginsel de lidstaat is die wordt aangewezen door de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria.

(...)

57 Uit deze elementen vloeit voort dat de procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek aan de hand van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening geformuleerde criteria bij de overnameprocedure centraal staat, en dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarbij een verzoek is ingediend een andere lidstaat slechts om een dergelijke overname kan verzoeken indien deze autoriteit van mening is dat die andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punt 43).

58 Dit geldt echter niet voor de terugnameprocedure, aangezien deze procedure is onderworpen aan regels die in dat verband aanzienlijke verschillen vertonen ten opzichte van de bepalingen die van toepassing zijn op de overnameprocedure.

59 In de eerste plaats voorzien artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in de mogelijkheid een terugnameverzoek in te dienen wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat en met] d), van die verordening, en niet wanneer hij van mening is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek”.

60 Zoals de Commissie ter terechtzitting heeft opgemerkt, volgt hieruit dat het woord „verantwoordelijk” in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in een andere betekenis wordt gebruikt dan in artikel 21, lid 1, van die verordening, voor zover het niet uitdrukkelijk betrekking heeft op de verantwoordelijkheid om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Uit artikel 18, lid 2, en artikel 20, lid 5, van die verordening volgt overigens dat de overdracht van een persoon naar de lidstaat met een terugnameverplichting, niet noodzakelijkerwijs beoogt de behandeling van dat verzoek af te ronden.

61 Overeenkomstig artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening vooronderstelt de gebruikmaking van de bevoegdheid om een terugnameverzoek in te dienen dus niet dat de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, vaststaat, maar wel dat deze lidstaat voldoet aan de in artikel 20, lid 5, of in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening neergelegde voorwaarden.

62 Uit de bewoordingen zelf van artikel 20, lid 5, van die verordening volgt evenwel dat de daarbij ingestelde terugnameverplichting wordt opgelegd aan „de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming [het eerst] is ingediend”. Derhalve kunnen de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet worden gebruikt om deze lidstaat aan te wijzen.

(...)

65 Wat artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening betreft, volgt inderdaad uit de bewoordingen ervan dat de daarin neergelegde verplichtingen rusten op de „verantwoordelijke lidstaat”.

66 Zoals opgemerkt in de punten 51 en 52 van het onderhavige arrest, kunnen de in die bepalingen neergelegde terugnameverplichtingen evenwel slechts worden toegepast wanneer de in die verordening neergelegde procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, in de aangezochte lidstaat reeds is afgerond en ertoe heeft geleid dat deze lidstaat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van dat verzoek heeft erkend.

67 In een dergelijke situatie, waarin de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek reeds vaststaat, hoeven de regels inzake de procedure tot bepaling van deze verantwoordelijkheid, waaronder in de eerste plaats de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria, niet opnieuw te worden toegepast.

68 In de tweede plaats bevestigt artikel 25 van de Dublin III-verordening dat de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet relevant zijn in het kader van de terugnameprocedure.

69 Terwijl artikel 22, leden 2 tot en met 5, van de Dublin III-verordening gedetailleerd bepaalt hoe die criteria in het kader van de overnameprocedure moeten worden toegepast, dient immers te worden vastgesteld dat artikel 25 van die verordening geen enkele vergelijkbare bepaling bevat en de aangezochte lidstaat alleen verplicht om de voor de beoordeling van het terugnameverzoek nodige verificaties te verrichten.

70 Dat het bij de terugnameprocedure gaat om een vereenvoudigde procedure, wordt daarenboven bevestigd door het feit dat de in artikel 25, lid 2, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een terugnameverzoek, duidelijk korter is dan de in artikel 22, lid 7, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een overnameverzoek.

71 In de derde plaats wordt de bovenstaande uitlegging bevestigd door de standaardformulieren voor een overname- en een terugnameverzoek, die in respectievelijk bijlage I en III bij verordening nr. 1560/2003 zijn opgenomen.

(...)

73 In de vierde plaats dient te worden opgemerkt dat de tegenovergestelde uitlegging, volgens welke een terugnameverzoek slechts kan worden ingediend wanneer de aangezochte lidstaat op grond van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria kan worden

aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, wordt tegengesproken door de algemene opzet van die verordening.

74 Die uitlegging zou immers uiteindelijk impliceren dat de overname- en terugnameprocedures op bijna alle punten op identieke wijze moeten worden gevoerd, en dat zij in de praktijk een enkele procedure vormen waarbij in een eerste fase de lidstaat moet worden bepaald die op grond van die verantwoordelijkheidscriteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, en waarbij vervolgens, in een tweede fase, bij die lidstaat een verzoek moet worden ingediend waarvan hij de gegrondheid op dezelfde grondslag zal moeten beoordelen.

(...)

76 In de vijfde en laatste plaats zou de in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging eveneens de verwezenlijking van bepaalde doelen van de Dublin III-verordening kunnen ondermijnen.

77 In de in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening bedoelde gevallen zou die uitlegging immers impliceren dat de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat de facto zouden kunnen overgaan tot heroverweging van de conclusie waartoe de bevoegde autoriteiten van de eerste lidstaat met betrekking tot diens eigen verantwoordelijkheid zijn gekomen na afloop van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, voor zover de betrokkenen het grondgebied van deze lidstaat verlaten nadat hij hun verzoek in behandeling heeft genomen, wat onderdanen van een derde land die in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend ertoe zou kunnen aanzetten om zich naar andere lidstaten te begeven, wat tot secundaire stromen zou kunnen leiden die de Dublin III-verordening, met de instelling van uniforme instrumenten en criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, juist beoogt te voorkomen (zie naar analogie arresten van 17 maart 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punt 52, en 13 september 2017, *Khiri Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punt 37).

78 De in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging zou voorts ertoe kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het in artikel 3, lid 1, van die verordening vastgestelde wezenlijke beginsel dat een verzoek om internationale bescherming slechts door één enkele lidstaat wordt behandeld, wanneer de bepalingsprocedure in de tweede lidstaat tot een ander resultaat leidt dan die in de eerste lidstaat.

79 Bovendien zou de heroverweging – die in voorkomend geval meerdere keren kan worden herhaald – van de uitkomst van de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in een context waarin de toepassing van die verordening en de werkelijke toegang tot een procedure van internationale bescherming reeds zijn gewaarborgd, afbreuk doen aan de in overweging 5 van die verordening vermelde doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen.

80 Hieruit volgt dat de betrokken bevoegde autoriteiten in de in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde gevallen niet verplicht zijn om, voordat zij een terugnameverzoek bij een andere lidstaat indienen, op grond van de bij deze verordening vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria [...], te bepalen of deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.” (de Raad onderlijnt)

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is een verwijzing naar de bepalingen uit hoofdstuk III van de Dublin III-Verordening niet vereist in het kader van een terugname op basis van artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening. Oostenrijk wordt verantwoordelijk geacht omdat verzoeker aldaar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dit verzoek in behandeling is, hetgeen aanleiding geeft tot een terugnameverplichting in hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten. Gelet op de bovenvermelde rechtspraak, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is en evenmin dat de beslissing genomen werd zonder vermelding van de juridische grondslag. De rechtspraak waarnaar verwezen in het verzoekschrift werpt hier geen ander licht op.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt aldus niet aangetoond. Evenmin maakt verzoeker een schending aannemelijk van de door hem in het eerste onderdeel opgeworpen bepalingen van de Dublin III-Verordening, zijnde de artikelen 4, 18, 23 en 27.

Het eerste en het tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

3.2.2. Waar verzoeker erop wijst dat het EHRM de lidstaten gebiedt om aanvragen gezinshereniging van familieleden van vluchtelingen soepeler te behandelen, gaat hij eraan voorbij dat er *in casu* geen aanvraag gezinshereniging voorligt, doch wel een situatie die valt onder de Dublin III-Verordening, wat hij overigens niet betwist. Verzoekers betoog is dan ook niet van die aard om de vaststelling, dat hij ten aanzien van zijn meerderjarige broer die in België verblijft niet kan beschouwd worden als gezinslid zoals omschreven in artikel 2.g, van de Dublin-III-Verordening en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Dublin-III-Verordening valt, te doen ombuigen. De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule), van de Dublin III-Verordening en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule), van de Dublin III-Verordening over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit *“moeten kunnen afwijken”* houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van de artikelen 17(1) en 17(2) van de Dublin III-Verordening. Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn meerderjarige broer, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2, van de Dublin-III-Verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft, en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven ter zake.

Door louter zijn wens te uiten bij zijn broer te blijven en zijn mening te uiten dat het begrip *“gezin”* voorzien in de Dublin III-Verordening 604/2013 heel ruim dient te worden opgevat, weerlegt verzoeker de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet. Ook het loutere gegeven dat verzoeker, na zijn aankomst in België inwoont bij zijn broer, wijzigt aan het voorgaande niets.

Voorts blijkt ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten verweerder gevraagd heeft alsnog het verzoek te behandelen conform artikel 17, § 2, van de Dublin III-Verordening zodat verzoeker evenmin dienstig naar deze bepaling kan verwijzen om zijn standpunt kracht bij te zetten. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan verzoeker evenmin worden gevolgd. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu stelt verzoeker dat hij een gezin vormt met zijn broer, in bezit van een onbeperkt verblijfsrecht in België.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Dit begrip is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft echter hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Andere familiebanden kunnen slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Ook de relatie tussen meerderjarige broers valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59, EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, *Javeed v. Nederland*).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij naar België is gekomen om bij zijn broer te zijn en hij bij hem wilt blijven.

Met zijn betoog in het verzoekschrift, waar hij zich ertoe beperkt te stellen dat hij sedert zijn aankomst bij zijn broer inwoont, zij in Afghanistan een goede band hadden en zij contact onderhielden nadat zijn broer uit Afghanistan is vertrokken, toont verzoeker niet aan dat er een band van afhankelijkheid is tussen hem en zijn broer. De bij het verzoekschrift gevoegde verblijfstitel van zijn broer, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad merkt op dat uit verzoekers verklaringen nochtans blijkt dat verzoeker en zijn broer geruime tijd zonder elkaars nabijheid hebben geleefd nu verzoeker verklaarde dat zijn broer in Afghanistan problemen kende waardoor hij moest vertrekken en hij zelf ook later problemen kreeg en ook diende te vertrekken (verklaring DVZ, 04/05/2020, punt 31). Bovendien, hiernaar gevraagd ter terechtzitting, konden partijen niet meedelen hoe lang verzoekers broer reeds op het Belgische grondgebied verblijft.

De Raad kan niet anders dan vast te stellen dat verzoeker geen elementen bijbrengt waaruit een anders dan gewoonlijke affectieve band wordt aangetoond.

Het betoog van verzoeker laat niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM *juncto* artikel 13 van het EVRM vast te stellen, noch van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.2.3. Waar verzoeker zich in zijn vierde onderdeel beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM en uitgebreid ingaat op de pushback praktijken van de Oostenrijkse autoriteiten, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Ook heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129, en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Oostenrijk behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het HJEU van 21 december 2011 inzake “*N.S. tegen Secretary of State for the Home Department*” dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het HJEU bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het HJEU van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de Richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, § 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling. Mede rekening houdend met artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening wordt een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, § 94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, *V.M./België*, §§ 136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak “*Mohammed v. Austria*” (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin II-Verordening een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Bijgevolg gaat de Raad na of er in het licht van de algemene situatie in Oostenrijk met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Oostenrijk.

De Raad gaat in eerste instantie na of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en artikels, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan een dergelijke systematische praktijk.

Te dezen meent verzoeker dat uit objectieve bronnen blijkt dat i) de pushback praktijken van de Oostenrijkse autoriteit tot gevolg zullen hebben dat hij vanuit Oostenrijk teruggestuurd zal worden naar Hongarije en Servië en van daaruit naar zijn herkomstland en dat ii) Hongarije zich schuldig maakt aan push backs naar Servië en tot het beperken van de toegang tot de internationale bescherming en dat iii) er een risico op refoulement is vanuit Servië.

Verzoekers uitgebreide betoog omtrent de pushback praktijken in hoofde van de Oostenrijkse autoriteiten, waarbij migranten worden teruggestuurd naar de Balkanlanden zonder zij de mogelijkheid werden geboden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is allerminst te vergelijken met de situatie waarin hij zich persoonlijk bevindt. Verzoeker bevindt zich in de Schengenzone en maakt het voorwerp uit van een akkoord tot terugname vanwege de Oostenrijkse autoriteiten.

Aangezien deze informatie geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, houdt verzoeker dan ook niet dienstig voor dat geen rekening werd gehouden met de informatie omtrent pushback praktijken in hoofde van de Oostenrijkse politiediensten. Ten overvloede merkt de Raad hierbij nog op dat verzoeker zelf een passage citeert waaruit blijkt dat dergelijke praktijken ook veroordeeld werden door de plaatselijke Oostenrijkse rechtbanken, waardoor alleszins blijkt dat een vreemdeling, geconfronteerd met dergelijke praktijken, een rechtsmiddel in zijn handen heeft om die problemen in Oostenrijk aan te kaarten.

Bovendien blijkt uit het gehoorverslag niet dat verzoeker te maken heeft gekregen met voormelde praktijken. In tegendeel, verzoeker bleek wel in staat om een verzoek om internationale bescherming in te dienen ook al was hij Oostenrijk binnen gereisd via Servië en Hongarije. Hij maakt niet aannemelijk dat er ten aanzien van hem enige pushback maatregel genomen werd te meer nu uit het terugnameakkoord van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming er nog hangende is. Het louter betwisten van zijn in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming is geenszins ernstig, nu dit bovendien strijdt met de objectieve vaststellingen uit het administratief dossier, zijnde het euodac-resultaat.

Waar verzoeker vervolgens ingaat op de praktijken in hoofde van de Hongaarse en de Servische autoriteiten is zijn kritiek evenmin dienstig nu de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker zal worden overgedragen aan voormelde landen. Middels de bestreden beslissing wordt Oostenrijk aangeduid als bevoegde lidstaat.

De Raad voegt nog toe dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat hij 20 dagen in Oostenrijk is gebleven en dat hij er eten en opvang kreeg maar in quarantaine moest blijven (verklaring DVZ 04/05/2022, punt 33). Hij maakte aldus geen gewag van structurele problemen die hij zou ondervonden hebben tijdens zijn kortstondige verblijf in Oostenrijk.

Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkele objectieve elementen heeft aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat een overdracht aan Oostenrijk een risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 27 van de Dublin III-Verordening, nu verzoeker middels huidige vordering een schorsend rechtsmiddel heeft aangewend, wordt niet aangetoond.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de

motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.6. Waar verzoeker nog een schending opwerpt van de artikelen 5 (persoonlijk onderhoud) en 26 (Kennisgeving van een overdrachtsbesluit) van de Dublin III-Verordening, stelt de Raad vast dat hij nalaat uit te werken op welke wijze voormelde artikelen geschonden werden. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat in geval van voormelde artikelen ontbreekt.

3.2.7. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT